

РЕШЕНИЕ

№ 32

гр. Велико Търново, 27.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ТРЕТИ ГРАЖДАНСКИ И ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ГАЛЯ М.А

Членове: МАЯ ПЕЕВА
ИРЕНА КОЛЕВА

при участието на секретаря ВИЛЯНА ПЛ. ЦАЛОВА
като разгледа докладваното от МАЯ ПЕЕВА Въззивно търговско дело № 20234001000234 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № Р-11 от 12.06.2023 г., поправено с решение от 23.08.2023 г., постановени по т.д. № 174/2019 г. Окръжен съд Велико Търново е осъдил ЗАД „ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД да заплати на И. М. И. сумата от 15000 лв., ведно със законната лихва от 28.02.2016 г. до окончателното □ изплащане – обезщетение за претърпени неимуществени вреди от смъртта на неговия брат Т. М. И., вследствие на ПТП, настъпило на 28.02.2016 г., като е отхвърлил иска в останалата му част за разликата над 15000 лв. до пълния предявен размер от 50000 лв., като неоснователен. Присъдени са разноски.

Против постановеното решение в частта, с която в полза на ищеца е присъдено парично обезщетение за неимуществени вреди в размер от 15000 лв., ведно със законната лихва от 28.02.2016 г. до окончателното □ изплащане, е постъпила въззивна жалба от ЗАД „ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД, в която са наведени доводи за неговата неправилност. Жалбоподателят счита, че не се е провело пълно и главно доказване на претърпени от ищеца изключителни вреди, като условие за присъждане на обезщетение на роднина от т.нар. по-широк кръг лица, имащи право на обезщетение от смъртта на свой близък, съгласно т. 1 от ТР 1/2016 г. на ОСНГТК на ВКС. Сочат се процесуални нарушения при тълкуването на свидетелските показания относно личните отношения между ищеца и неговия брат преживе, респ. емоционалното

състояние на И. И. след смъртта на брат му Т. И.. Установени са типичните отношения между братята на близка връзка и емоционална привързаност. Не се установиха болки и страдания, надхвърлящи обичайните при подобен вид семейни трагедии. Оспорва се размерът на приетия от първостепенния съд принос на починалия за настъпване на вредоносните последици, като се сочи, че същият е съществено занижен. Травмите на Т. И., довели до смъртта му, са в резултат на изпадането на тялото му от автомобила и силен удар в терена, като при използването на обезопасителен колан, според вещото лице той е щял да остане в автомобила и да получи аналогични на водача травми, които не биха довели до летален изход. Оспорва се и размерът на приетото за справедливо обезщетение, като прекомерно завишен, позовава се на пар. 96 от ПЗР на КЗ вр. чл. 493а, ал. 4 КЗ, определящ размер на обезщетението до 5000 лв. Изразява се несъгласие с присъждането на законна лихва от датата на неправомерното увреждане, тъй като уврежданият не е изпълнил задължението си да уведоми застрахователя за причинените вреди и не е потърсил по извънсъдебен ред доброволно уреждане на спора.

Отправено е искане до въззивния съд решението да бъде отменено в обжалваната част, като вместо него бъде постановено друго, с което исковата претенция в тази част да бъде отхвърлена. В условията на евентуалност е отправено искане да се намали размерът на присъденото обезщетение, като прекомерно завишен, съответно се отчете по-висок процент на съпричиняване. Претендират се разноски за двете инстанции.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК въззиваемата страна е депозирала отговор, в който заема становище за неоснователност на наведените в жалбата оплаквания. Поддържа тезата, че по делото е доказано, че ищецът и неговия брат са били неразделни, живеели са цял живот в един дом и са споделяли едно домакинство, били са като близнаци, работели са заедно, развивали са общ бизнес. Заема се становище, че е недоказана причинната връзка между непоставянето на предпазен колан от загиналия и смъртта му, поради което се сочи, че процентът на съпричиняване следва да се редуцира до 10-20 %. Заема се становище по началния момент на лихвата за забава.

Настоящият състав, като взе предвид наведените в жалбата оплаквания, становищата на страните и като прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима и следва да се разгледа по същество.

При извършване на проверката по чл. 269 ГПК настоящият състав констатира, че оспореното съдебно решение не страда от пороци, водещи до неговата нищожност – постановено е от законен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, в писмена форма, с разбираемо изложени аргументи, подписано от председателя на състава. При извършената служебна проверка въззивният съд констатира, че съдебното решение е допустимо в

обжалваната част, поради което следва да пристъпи към решаване на спора по същество, съгласно чл. 271, ал. 1 ГПК.

Окръжен съд Велико Търново е сезиран с искова молба, подадена от И. М. И. против ЗАД „ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на неговия брат Т. М. И., настъпила вследствие на ПТП на 28.02.2016 г., в размер на 50000 лв., ведно със законна лихва за забава от датата на произшествието – 28.02.2016 г. до окончателното изплащане. В исковата молба е изложено, че на 28.02.2016 г., около 12,30 ч. на пътя гр. Горна Оряховица – с. Козарево, водачът на л.а. „Рено“ с рег. № ВТ50**** Я. А. Т. при движение с превишена скорост и при маневра изпреварване, загубил контрол над управляваното от него МПС, излязъл вляво по посоката си на движение извън пътното платно и се преобърнал многократно. Вследствие на процесното ПТП Т. М. И., пътник на задна седалка в автомобила, получил тежка политравма, несъвместима с живота. По спешност бил откаран в ЦСМП гр. В. Търново, но по време на транспорта починал. Автомобилът бил застрахован при ответното дружество със застрахователна полица, валидна от 20.10.2015 г. до 19.10.2016 г. Отношенията между двамата братя били много топли и близки, основани на привързаност, разбирателство, взаимна обич, подкрепа и уважение. По-голямата част от живота си за живели в един дом, израснали са заедно, споделяли са едно домакинство, радост и тревоги. Имали общи приятели, излизали в една компания. След като Т. се оженил, отново живели в един дом, при родителите си. И. се грижел за дъщеричката на брат си като за негово собствено дете. Една година преди смъртта на Т., той заедно със семейството си се отделил да живее в техен собствен дом, който се намирал в непосредствена близост до дома на брат му. И. помагал на семейството на по-малкия си брат, разчитали един на друг, били неразделни. Ищецът няма съпруга и деца, и семейството на брат му било и негово семейство. Вследствие смъртта на Т., ищецът преживял тежко загубата му, изпаднал в тежка депресия, станал затворен и неконтактен, постоянно плачел. И към настоящия момент мъката е нестихваща, често посещава гроба на брат си. Загубвайки брат си, загубил най-близкия си човек. С оглед изложеното, смята, че има право на обезщетение за претърпените неимуществени вреди, на основание чл. 226, ал. 1 КЗ /отм./, оценени от него в размер на 50000 лв., ведно със законна лихва за забава.

С отговора на исковата молба се оспорва допустимостта на иска, поради липсата на отправена доброволна застрахователна претенция; оспорва се противоправното и виновно поведение на водача на застрахования автомобил; оспорва се наличието на трайна и дълбока емоционална връзка, причинените продължителни болки и страдания; сочи се, че претендираният размер е прекомерен; позовава се на пар. 96 от ПЗР на КЗ вр. чл. 493а, ал. 4 КЗ; прави се възражение за съпричиняване, тъй като пострадалия е бил без поставен предпазен колан; оспорва се началният момент на претенцията за лихва за забава.

Третото лице помагач „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД оспорва твърдението за виновно и противоправно поведение на застрахования при него водач на лек автомобил Сузуки Витара. Счита, че единствената причина за произшествието е нарушение на правилата за движение по пътищата от страна на водача на лек автомобил Рено Я. Т.. Смята искът за недопустим, тъй като не е предявена застрахователна претенция. Оспорва материално правната легитимация на ищеца да получи обезщетение. При условията на евентуалност оспорва претенцията като завишена, също се позовава на пар. 96, ал. 1 от ПЗР на КЗ, като счита, че размерът на обезщетението следва да се определи в рамките на лимита от 5000 лв. Направено е възражение за съпричиняване, тъй като починалото лице е било без поставен предпазен колан, поради което съществено е допринесъл за настъпване на фаталните последици за него. Оспорва се началният момент на лихвата за забава.

За да уважи претенцията за обезщетение по отношение на брата на ищеца, съдът е приел за доказано, че ищецът е бил особено емоционално близък със своя брат, поради което търпи болки и страдания, надхвърлящи по интензитет и времетраене нормално присъщите за родствената връзка между двама братя. С оглед на това е приел, че на ищеца се дължи обезщетение за претърпените неимуществени вреди, определено по справедливост на сумата от 30000 лв. От доказателствата по делото е установено, че Т. И. е бил без поставен предпазен колан и именно в резултат на това е причинена неговата смърт, поради което след определяне на размер на съпричиняването $\frac{1}{2}$, е редуциран размерът на дължимото обезщетение. По тези съображения е присъдено обезщетение в размер на 15000 лв., ведно със законна лихва от датата на деликта до окончателното изплащане.

От събраните по делото доказателства се установява следното от фактическа страна:

Не е спорно между страните и от приложената Присъда № 25/11.03.2019 г. по НОХД № 374/2018 г. на Окръжен съд Велико Търново, влязла в сила на 03.02.2022 г. се установява, че Я. Т. е признат за виновен за това, че на 28.02.2016 г., около 12,30 ч. на път VTR 1181, км 7+400, с. Козаревец – гр. Горна Оряховица, при управление на лек автомобил Рено Еспейс, с рег. № BT50**** и изпреварване на лек автомобил Сузуки с рег. № BT33****, управляван от Д. С. З., нарушил правилата за движение по пътищата, а именно: чл. 42, ал. 2, т. 1 ЗДвП, съгласно който водач, който изпреварва, е длъжен по време на изпреварването да осигури достатъчно странично разстояние между своето и изпреварваното пътно превозно средство, и чл. 20, ал. 1 ЗДвП, съгласно който водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват, и по непредпазливост причинил смъртта на повече от едно лице, а именно – на И. Д. Г. и на Т. М. И., за което му е наложено наказание.

От изготвената комплексна съдебно медицинска и автотехническа експертиза се установява, че с оглед естеството и вида на причинените

травми, няма данни пострадалото лице по време на инцидента да е било с предпазен колан. Изпадането на пострадалия от автомобила се потвърждава от това, че тялото на същия не е било фиксирано с предпазен колан. При наличие на такъв технически би било невъзможно при установената траектория на движение и механизъм на ротация на автомобила напускането на мястото от пътника. Според вещите лица в случай на поставен колан, същият би бил ефективен и степента на травматичните увреждания би могла да бъде подобна на уврежданията на водача. Този извод вещите лица мотивират със скоростта, установена при произшествието – не по-висока от 88 – 93 км/ч, механизма на удара – страничен удар, преобръщането на колата около надлъжната и напречна ос на автомобила, и действащите сили върху тялото на Т. И. при преобръщането на лекия автомобил. Смъртта на И. се дължи на несъвместимо с живота разкъсване на главния и продълговат мозък и сърцето, на фона на тежка коремна травма. Получените травматични увреждания са в резултат от удари с или върху твърди тъпи предмети с голяма по интензитет сила и отговарят да са получени по начин, описан в предварителните сведения – травми в купето на лекия автомобил и последващо изпадане от него, и удар върху терена. В съдебно заседание вещото лице съдебен медик пояснява, че всички травми, които са довели до смъртта, са в резултат на изпадането на тялото от купето на лекия автомобил със значителен интензитет и силен удар на тялото в терена. При ползване на обезопасителен колан, тялото би останало в купето, не може да се каже категорично какви точно травми биха могли да се получат, но нямаше да доведат до летален изход.

В съдебно заседание е разпитан св. Я. Т. – водачът на лекия автомобил, който е възприел, че Т. И. не е бил с поставен предпазен колан. След произшествието водачът е получил сътресение, нараняване на лява ръка до лакът и натъртвания.

Не се спори и от приложената застрахователна полица се установява, че виновният за настъпването на ПТП водач, е бил застрахован при ответното дружество по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, валидна за периода от 20.10.2015 г. до 19.10.2016 г.

От Удостоверение за родствени връзки № 1713/25.06.2018 г. на Община Горна Оряховица се установява, че ищецът е брат на загиналия Т. М. И..

За установяване на отношенията между ищеца и починалия му брат е разпитан св. С. Л.. Той познава двамата братя от 1990 г., приятели са. Откакто ги познава, те живеят заедно, в апартамента на родителите си. Били неразделни, имали ежедневен контакт, постоянно били заедно, разчитали един на друг. И в помощ на родителите си, заедно помагали. И. нямал собствено семейство, Т. се оженил. След като се оженил, нищо не се променило между двамата – пак живеели заедно, родителите приели снаха си много добре. Според свидетеля връзката им била като на близнаци. След смъртта на Т., И. бил в потрес, за него това било шок, изпаднал в състояние

постоянно да плаче, бил неадекватен. Свидетелят работи заедно с И. и се наложило да работи сам, тъй като И. не можел и дълго време бил неадекватен. Не искал да шофира, а работата им била да зареждат магазини, желанието му за работа изчезнало. Според свидетеля след смъртта на брат му животът на И. се променил, станал по-затворен, често ходел на гробищата. Преди бил енергичен, жив, сега станал по-обран, минали доста години от смъртта на брат му, но това му нанесло рана, която явно няма заздравяване. Т., след като се оженил, за известно време – около година със съпругата си работил в чужбина.

Св. Й. И. също познава братята. Те били много близки, събирали се в еднакви компании. Винаги били двамата заедно. Когато Т. се оженил, останал да живее заедно с родителите си и брат си. Постоянно си помагали и разчитали един на друг. И. имал фирма и много разчитал на Т., винаги са си помагали. В един период от техния живот имали обща работа – инвестициите били от по-големия брат, а Т. ръководел всичко. И. много разчитал на Т., не можел без него, постоянно се търсели. След смъртта на Т., първоначално И. не вярвал, че е истина, не го приел, плачел. Променил се живота му, затворил се, изолирал се, баща му също починал наскоро. Т. ходил да работи за година – две в чужбина със съпругата си, но се върнал. През това време И. ходил един – два пъти при тях на екскурзия. След произшествието съпругата на Т. живее при родителите си, но пак ходи при И. и при неговата майка.

При тази фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Безспорно се установява наличието на противоправно поведение на Я. Т., в резултат на което по непредпазливост е причинена смъртта на Т. И.. Между противоправното и виновно поведение на Т., изразяващо се в нарушаване правилата за движение по пътищата и настъпилата вреда, е налице пряка и непосредствена причинна връзка. Тези факти се доказват с влязлата в сила присъда на наказателния съд по воденото наказателно дело. Доколкото причиняването на смъртта на пострадалото лице е елемент от фактическия състав на деянието, за което е ангажирана наказателната отговорност на делинквента, присъдата е задължителна за гражданския съд – чл. 300 ГПК, относно деянието, противоправността му и вината на дееца. С оглед на това са налице предпоставките за ангажиране на деликтната отговорност по чл. 45 ЗЗД, съгласно който всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму.

Т. е управлявал автомобил, застрахован по застраховка "Гражданска отговорност" при ответното дружество. С оглед на това, за застрахователя се поражда задължението да покрие в границите на определената в договора застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди – чл. 223, ал. 1 КЗ /отм./.

Т. се явява застраховано лице по смисъла на чл. 257, ал. 2 КЗ /отм./. Увреденият близък на починалото лице при настъпилото ПТП е упражнил правото си на пряк иск от застрахователя, възможност, предвидена в чл. 226, ал. 1 КЗ /отм./, приложим по силата на § 22 от ПЗР на КЗ и към настоящия случай. Съгласно § 22 от ПЗР на сега действащия КЗ за застрахователните договори, сключени преди влизане в сила на този кодекс, се прилага част IV от отменения КЗ, освен ако страните договорят друго след влизане в сила на този кодекс. В случая застрахователният договор е сключен на 20.10.2015 г., преди влизане в сила на новия КЗ, считано от 01.01.2016 г., като липсват данни страните да са договорили друго, поради което са приложими правилата на отменения КЗ. В него не е въведено законодателно изискване за предварително уведомяване на застрахователя, като предпоставка за допустимост на съдебната претенция. С оглед на това, предявеният иск се явява допустим, както е прието и от решаващия състав.

Спорът в настоящият случай се изразява в това попада ли ищецът сред кръга лица, имащи право да получат обезщетение за вреди от смъртта на починалия при ПТП Т. И.. Съгласно ТР 1/21.06.2018 г. на ОСНГТК на ВКС правото на най-близките да получат обезщетение не е абсолютно и не може да бъде реализирано, ако претендиращият обезщетение не докаже, че действително е претърпял неимуществени вреди – значителни по степен и време морални болки и страдания от загубата на близкия човек. От гледна точка на чл. 52 ЗЗД е справедливо и други лица, извън най-близкия семеен и родствен кръг, да могат да получат обезщетение за неимуществени вреди, ако са създали с починалия постоянна, трайна и дълбока емоционална връзка, заради съдържанието на която търпят морални болки и страдания от смъртта му, сравними по интензитет и продължителност с болките и страданията на най-близките. Възможността за обезщетяване на други лица, освен кръга на изброените в ППВС 4/1961 г. и ППВС 5/1969 г., следва да се допусне като изключение – само за случаите, когато житейски обстоятелства и ситуации са станали причина между починалия и лицето да се породят особена близост, оправдаваща получаването на обезщетение за действително претърпени неимуществени вреди. С оглед традициите на българското общество връзките между братята се характеризират с взаимна обич, морална подкрепа, духовна и емоционална близост. Когато привързаността им е толкова силна, че смъртта на единия от родствениците е причинила на другия морални болки и страдания, надхвърлящи по интензитет и времетраене нормално присъщите за съответната родствена връзка, справедливо е да се признае право на обезщетение за неимуществени вреди и на преживелия родственик.

Изградените отношения между братята на привързаност, подкрепа и емоционална близост, и съответно отражението на загубата на един от тях върху психиката на преживелия, следва да се докажат от лицето, което претендира обезщетение, съгласно правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК. В конкретния случай настоящият състав приема, че между починалия Т. И. и неговия брат – ищецът И. И. е съществувала обичайна връзка между родственици, която не се характеризира с изключителна близост, последица от което е степента на търпените болки и страдания да не е толкова завишена, че да оправдава получаването на обезщетение. По делото не се твърдят конкретни житейски ситуации, обусловили създаването на връзка между двамата братя, по-голяма от нормалната близост – като например продължителен дефицит на родителска грижа, който да сближи повече децата, съвместно преодоляване на тежък проблем или др., което да създаде такава привързаност между починалия и ищеца, каквато се предполага, че е връзката между него и най-близките му. В семейството са били две деца, като загиналият Т. И. е създал собствено семейство, и по данни от исковата молба година преди смъртта си, се е отделил да живее в самостоятелен дом, а преди това за година – две е работил в чужбина. Тук следва да се отчете обстоятелството, че традиционно за българското общество отношенията между братята се характеризират с взаимна обич, морална подкрепа, духовна и емоционална близост, каквито отношения се доказват и в конкретния случай.

Ищецът И. е на зряла възраст, към момента на произшествието е бил на 47 години, устроил е живота си, като е изградил отношения на взаимна обич и доверие с брат си, нормални за българската традиция, които не могат да бъдат квалифицирани като изключителни по смисъла на тълкувателното решение. Съответно от събраните по делото доказателства не се установява и понасянето на болки и страдания, надхвърлящи болките и страданията, които би изпитал всеки брат в тази ситуация – силна и непреодолима скръб от загубата на брат си. От свидетелските показания се установява, че след смъртта на брат си ищецът станал по-обран, по-затворен, но не се установява състоянието му да е патологично до степен той да е търсил специализирана психиатрична помощ, да е приемал медикаменти, скръбта му да се е отразила съществено на начина му на живот и да му пречи да изпълнява социално битовите си функции. Към момента съпругата и детето на брат му живеят в

близост до дома на ищеца, ежеседмично го посещават, разширения семеен кръг продължава да се подкрепя. С оглед на това, че от събраните гласни доказателства не се установяват конкретни проявления на душевно страдание, които да сочат на изживяването на продължителни и необичайно силни негативни емоции от смъртта на Т. И. от страна на ищеца И. И., извън тези, които са характерни за загубата на близък човек, настоящият състав счита, че по отношение ищеца следва да бъде отречена материалноправната легитимация да получи обезщетение за вреди, което обуславя отхвърлянето на предявения иск. При този извод е безпредметно обсъждането на останалите възражения по жалбата, касаещи размера на обезщетението или редуцирането му, с оглед възражението за съпричиняване, както и началния момент на лихвата за забава. Тези изводи не съвпадат с изводите на първостепенния съд, последица от което е отмяна на постановеното решение в обжалваната част, включително и по отношение на присъдените разноски, и постановяване на ново, с което искът бъде отхвърлен.

Този изход на делото обуславя корекция на обжалваното решение и в частта за разноските. С оглед обстоятелството, че ищецът е освободен от заплащането на държавна такса и разноски, дължимата държавна такса за производството пред първата инстанция и разноски за възнаграждение на вещи лица следва да останат в тежест на бюджета на съдебната власт. Решението, в частта, с която ЗАД „ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД е осъдено да заплати в полза на Окръжен съд Велико Търново сумата от 900 лв. – разноски по делото, от които 600 лв. държавна такса и 300 лв. – възнаграждение за вещи лица, съобразно с уважената част от иска, следва да бъде отменено.

Предвид отхвърлянето на исковите претенции, в полза на адв. Н. М. не следва да се присъжда възнаграждение по реда на чл. 38 ЗА за оказаната безплатна адвокатска помощ.

Ответникът има право на разноски и юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 8 от ГПК и съобразно направеното искане. ЗАД „ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД е представлявано от юрисконсулт в производството по делото, за което и съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК му се следват разноски за юрисконсултско възнаграждение. Съдът е определил последното по реда на чл. 37 от ЗПрП вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правна помощ в размер на 360 лв. за първа инстанция, което е редуцирал съобразно на отхвърлената част от исковите, поради което ищецът И. И. следва да бъде осъден да заплати допълнително сумата 108 лв. – юрисконсултско възнаграждение. Сторените от ответника разноски възлизат на 620 лв. – възнаграждение за вещи лица и свидетели, присъдената сума е 434 лв., поради което И. следва да бъде осъден да заплати допълнително

сумата 186 лв. – разноски по делото.

За втора инстанция разноските, които следва да бъдат присъдени са както следва: 300 лв. – заплатена държавна такса, юрисконсултското възнаграждение, определено в размер на 100 лв., поради което общия размер на разноските за въззивното производство възлиза на 400 лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № Р-11 от 12.06.2023 г., поправено с решение от 23.08.2023 г., постановени по т.д. № 174/2019 г. на Окръжен съд Велико Търново **В ЧАСТТА**, с която ЗАД „ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД е осъдено да заплати в полза на И. М. И. *сумата от 15000 лв.*, ведно със законната лихва от 28.02.2016 г. до окончателното ☐ изплащане – обезщетение за претърпени неимуществени вреди от смъртта на неговия брат Т. М. И., вследствие на ПТП, настъпило на 28.02.2016 г., **В ЧАСТТА**, в която ЗАД „ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД е осъдено да заплати държавна такса и разноски за възнаграждение на вещи лица *в размер на 900 лв.* и **В ЧАСТТА**, в която ЗАД „ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД е осъдено да заплати в полза на адв. Адв. Н. М. *сумата от 609 лв.* – адвокатско възнаграждение, вместо което **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявения от **И. М. И.**, ЕГН ***** от гр. Горна Оряховица, ***** против ЗАД „ДАЛЛБОГГ:ЖИВОТ И ЗДРАВЕ“ АД, ЕИК 200299615 иск за изплащане на сумата от 15000 лв., ведно със законната лихва от 28.02.2016 г. до окончателното ☐ изплащане, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от смъртта на неговия брат Т. М. И., вследствие на ПТП, настъпило на 28.02.2016 г., като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА **И. М. И.**, ЕГН ***** от гр. Горна Оряховица, ***** да заплати на „ДАЛЛБОГГ:ЖИВОТ И ЗДРАВЕ“ АД, ЕИК 200299615 **сумата от 186 /сто осемдесет и шест/ лева**, представляваща разноски за първоинстанционното производство, сумата от **108 /сто и осем/ лева** – юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното производство и **сумата от 400 /четиристотин/ лева** – представляваща разноски за въззивното производство.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на страната на ответника – „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД, ЕИК 121718407.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____